

צילום: צפורה תעלים הוז

דודו דותן:

„עשיתי לדיאטה מה שעופרה עשתה לכופי!“

במשך כל השבוע אני רואה את תמונותיו הענקיות של דודו דותן תלויות בכל פינה, ובהן הוא נראה מחזיק את מכנסיו, הגדולים עליו, אחרי שרזה מאוד. דודו, שקיבל כנראה את התואר „המרזה של המדינה“, מפרסם מוצרים דלי-שומן. ופתאום אני פוגשת אותו וולל עוגיות בפרהסיה.

● אחרי שאתה מרזיח כסף מפירסומת בתור מרזה, אתה מעז לזלול?

זה בדיוק מה שאני לא עושה, וזלל. רבים לא זוכרים אבל אני, דודו דותן, שקלתי ב־1972 איזה 137 ק"ג. מובן שניסיתי את כל הדיאטות בעולם. אני חושב שאני עשיתי בתחום הדיאטות מה שעופרה חזה עשתה בתחום הפופ. אחרי כל הנסיונות לרדת, שכבה הורדתי קילוגרמים והעליתי אותם שוב, הבנתי שמה שצריך לעשות כדי ששמן יהיה רוה זה פשוט לשנות הרגלי-אכילה.

וכאן אני מגיע לשאלה שלך בעניין זלילה. אני לא זולל. לפעמים אני מרשה לעצמי לאכול עוגה, כי אני אוהב את זה, אבל אני לא זולל. אני כל הזמן בשמירה. תראי איזה פרדוקס. כשהייתי עני מאוד הייתי שמן. עכשיו, כשאני קצת עשיר, אני כל הזמן שומר. יש צדק בעולם?

● אין לי מושג, לא בדקתי. אגב, כשאתה חותם על חוזה כזה לפירסומת, יש דברים שאתה חייב לעשות, או דברים שאתה חייב להימנע מהם?

הרזייה

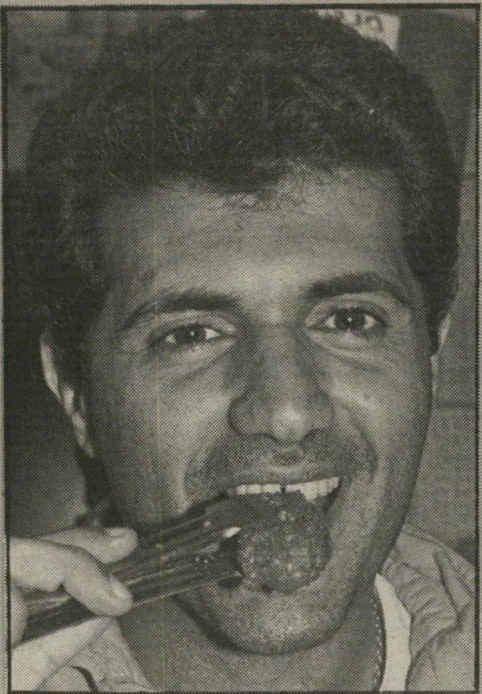
אין שום דבר כזה. הם ממש לא נכנסים לחיי.

● זה נחמד לעשות הרבה כסף מאכילת גבינות רזות?

מה אני רוצה לך. מהנשו שנסאר לי מהברוטו שהחברה משלמת לי, אני יכול להרשות לעצמי לאכול אפילו קצת קוויאר. אבל האמת היא שאני פשוט אוהב גבינות רזות. זה נורא טעים. לא הייתי מפרסם משהו שאני לא מאמין בו. פעם ביקשו ממני להגיד ברדיו „אני מעריך חופשה ביש-ראל“. אמרתי את זה, ואחרי חודש נסעתי לחופשה בקפריסין. אל תשאלו מה שעשו לי. „יא תנטריש, מעריך חופשה ביש-ראל, אבל נוסע לחו"ל“, צעקו לי אנשים ברחוב.

● לא מושגת לך לנסוע בבבוישים ולראות את עצמך מביט מכל פינה?

לא. זה כאילו מישוהו אחר מסתכל עלי. אבל אחרי-כך כשיום אחר יורידו את כל הפוסטרים שלי, אני בטח אהיה קצת עצוב. הנה היה דודו דותן, ופתאום הורידו אותו. (דניאלה שם)

אילי דובי תעלים הוז

רון מבורך:

„קודם — היה החמוס עכשיו זה הפלאפל!“

רון מבורך, בעל דוכן-פלאפל בתל-אביב, לא מתר-גש. הוא עבר את מכת הקוליפורמים בחומס. הוא התגבר על הירידה הדראסטית בצריכת הפלאפל בשנים האחרונות. בכל זאת לא נעים לבוא בבוקר לדוכן-הפלאפל, ותוך כדי קציצת הירקות דק-דק, לשי-גוע את הערות הקהל. עברנו את הקוליפורמים, נעבור גם את זה. בכל זאת, יש לרון מבורך הרגשה לא-טובה...

● אז מה, מזהלים שמן-בבובנות בשמן פלאפל?

אני לא מאמין שמקומות רציניים עושים דבר כזה. אם כן, זה מאוד לא-בסדר. האמת, שכששמעתי על זה בפעם הרא-שונה, אחרי התדהמה, חשבתי שאולי לא יכול להיגרם נזק, למרות שזה פסול בעיני. אחרי-כך התברר עליידי רופאים שהשמן הזה יכול לגרום לבעיות-בריאות חמורות ביותר, כמו פגיעה במוח ופגיעה בלב.

אני מחליף כל יום שמן בישול, כל יום טרי.

● לקוחות התעניינו אצלך האם אתה מודל את השמן?

הלקוחות שלי פחות או יותר קבועים. אם הם אכלו פעם אחת ולא קרה להם כלום, והם אוכלים פה הרבה יותר מפעם אחת, אז כנראה הכל בסדר.

מזון

לרוב, הקליינטים שלי מתכרחים על העניין. באים לפה ומבקשים ממני לברוק שמן כמנוע, או מבקשים מנה עם הרבה שמן. הכל בחומור.

● אתה מרגיש שיש ירידה במיספר הקונים מאז הפירסום?

כרגע אין ירידה מיוחדת. היתה ירידה גדולה לפני כמה שנים, כשהפלאפל הפסיק להיות מלך האוכל הקל. היום יש פיצות והמבורגרים כמעט באותו המחיר. ילדים מעדיפים לאכול אותם ולא פלאפל. לטוב הרחוק, הפירסום בהחלט יכול לחזק למכירות, שהן במילא נמוכות מאוד. באמת, נהיה מזה ממש סיפור, סיפור. אני מרגיש בחברה טובה. לפני שנתיים זה היה החמוס, עכשיו הפלאפל. כסוף באמת יישאר לאכול רק אוכל סיני ואיטלקי.

● אתה אוכל פלאפל?

בטח שאני אוכל. אני יודע בדיוק מה אני מכניס פנימה. הנה אני אוכל לבבורך עוד. (שרית רום)

ניקי טוי

דניאל פיימן:

„עוזבים ומפיצים בחו"ל שהסוכנות שקרנית!“

דניאל פיימן (27), סטודנט למדע-המדינה וסוציו-לוגיה עלה לארץ לפני ארבע שנים מארגנטינה. למרות שהגיע לכאן לבדו, הצליח להשתלב די יפה. היום הוא משמש בתפקיד המזכיר הבינלאומי של התאחדות-הסטודנטים הארצית. הוא גם מטפל בהתנדבות בעני-ייני סטודנטים-יעולים, כדי להקל עליהם את תקופת ההתערות.

האם הוא חש בסימני גל-העליה, שעליה מדברים! אנו מצויים כבר בתוך „הגל“ הזה, כבר בשנה שעברה העי-לייה עלתה ב-52%. מרבית העולים הם מברית-המועצות, ומארצות אמריקה הלטינית, בעיקר ארגנטינה, כפועל-יוצא של השינויים הפוקדים מדינות אלה: פתיחת הש-ערים בכרית-המועצות, המשכר הכלכלי החריף בארגנטינה ותחושת היהודים שם שתהיה עלייה בגילויי האנטישמיות, עקב בחירת הנשיא וניצחון הפרוניסטים. חידוש היחסים עם אתיופיה עשוי גם הוא להביא לעליה מארץ זו.

● מה הן בעיות העולים החדשים, ובעיקר הצ-עירים, בבואם להשתלב כאן?

עבור סטודנטים יהודיים שבאים לארץ ללמוד, זו החלטה מראש להיות בארץ לפחות שלושה-ארבע שנים. זו תקופת-המיבחן. בגלל הקושי ללמוד ולעבוד, הקיים אצל כל סטודנט, וקושי להסתגל לשפה ולמנטאליות חדשה, עוזבים רובם את הארץ, או שמפסיקים ללמוד והולכים לעבוד. מרובך באנשים

עלייה

שבאים ממישפחות משכילות. הם עובדים מיספר שנים בעבודות שחורות, למשל כמלצרים, ולא מצליחים לרכוש השכלה ולהתקדם. רובם חוזרים אחרי-כך לארצות-מוצאם. לחלק יש טינה לישראל, והם עושים תעמולה נגדית בין הצעירים שם. אומרים שכאריך אין סיכוי ושכדאי ללכת לארצות אחרות מפני שקשה להתחרות עם הישראלים, שהסוכנות שקרנית, וכדומה.

מבין אלה שהתחילו ללמוד אתי במכינה לפני ארבע שנים רק 10%-15% מסיימים עתה את לימודיהם.

לעולים שאינם סטודנטים יש תקופה ראשונית קשה של חצי שנה, אבל אם הם מוצאים עבודה, הם מסודרים. אבל למי שצריך גם ללמוד בשפה חדשה, וגם להתקיים בארץ חדשה, זה כמעט בלתי-אפשרי בלי עזרה. וכשאין השכלה — נחסמים רוב מסוללי המוביליות.

אם המדינה רוצה לקלוט בארץ גם אנשים צעירים, בעלי רמה, היא צריכה להשקיע הרבה יותר ממה שהיא עושה כיום. (נידעון סטר — סרצ'נסקי)